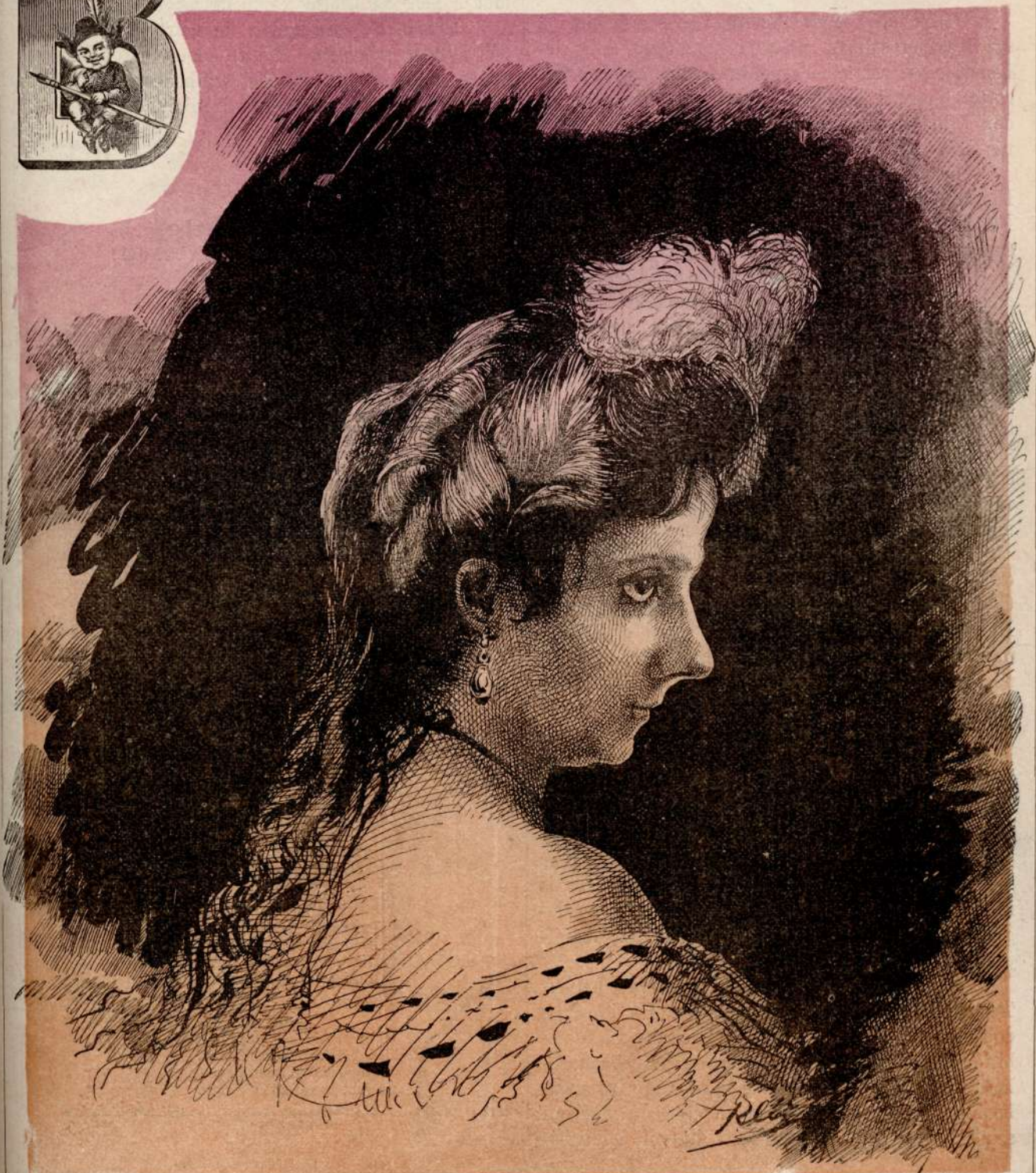

BORSSZEM JANKÓ

Előfizethetni a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói-részvénytársaságnál. Pest, Dorottya-utczán 11. sz. ...
Előfizetési díj Egész évre 6 ft. — Félévre 3 ft. Negyedévre 1 ft 50 kr.

HIRESEK ARCZKÉPCSARNOKA.

Flóra.

Hogy mily pusztíthatlanul szép még ma is, ezt legvilágosabban mutatja torzképe. Alig lehetett rajta valamit elcsufítani, pedig igyekeztünk rajta. Vannak bizonyos teremtések, kiknek minden illik, kiket minden megszépít, még a rutitás is.

Ezeket előrebocsátva világos, hogy ez a mi Floránk nem a Szász Károly „Flórája“, hanem Felekiné, ki a színlapon olvasható a Melindákkal és Fanchonokkal vis-à-vis.

Ő a „középfaj“ darabokat virágoztatja, mely tudós cím alá foglalandó minden érzelmes darab, melynek már 1. felvonásában megérzeni, hogy a hős pathetikus deklamációjának házasság lesz a vége. Ez a „középfaj“ a civilizált Európa kedvencz repertoireját tölti be. Az a barbár Shakespeare köztudomás szerint csirke-módra öldöklé embereit. Ma csak megkinozzák és vajudtatják 4—5 aktuson keresztül, de legvégén bekocog Hymen és legyőzve az „ármányt“ diadalra segíti a „szerelmet“.

Flóra teljes hatalmában tartja ezt a francia érzelmi-skálát, mely a szenvedély magas C-jét soha meg nem üti, de azért nem fölületes. Nem nagy, de egészséges érzés vonúl el langyos hullámokban szerepein. A vigjátékban is az ép, noha nem töröl metszett kedély képezi tulajdonképi terét. Mikor színpadra belép, azt hiszem egy darab friss írósvajat hoz a majoros zöld levelen — megezikrozva. Én nem édesen szeretem.

Ha németnek születik: szemei egész Németországot andalgó schwärmerolásba döntik; ha francia: százezreket ír jövedelmi rovatába; ha angol: New-Yorkba jár vendégszerepelni. Mint magyar — Aradra vagy Szegedre megy s még a lécz is ráesik a fejére. „Művész hazája széles“ — Magyarország, pláne kapcsolt részek nélkül, legfeljebb Erdély beszámításával.

New-York helyett Kassa, Pétervár helyett Temesvár, Boston helyett Soprony. Ha követ is dobnak rám, érteni kezdem Bulyovszky Lilla ambícióját. A festő, zenész, szobrász bátrabban veheti nyakába a világot, a színész vagy író azonban mit tegyen? Vágyai netovábbja a nemzeti színház, hol legmagasb drámai díj volt eddig —

3000 firt (csak nőnek), a tantiéme pedig egy-egy darab után, ha „beüt“ felrűg 1500—2000 firt, hanem aztán áldhatja is csillagzatát, az időjárását, Radnótfáit, a személyzetet, publikumot s még az utolsó korthaluzót is.

Értem Bulyovszkynét, de mert értem, annál jobban szeretem Flórát, hogy itt maradt ebben a kis országban, kis színházban, kis közönségnek játszani csekély fizetésért szép dolgokat.

B. J.

Nagy Finale

(„A népkörösök“ czimű új opera buffetből.)

A népkörösök kara.

Mir sein, mir sein népkörösök,
Volks-Kreisler német nyelven,
Ki minket ócsárolni mer,
Den wern, den wern mer helfen.

Nyelvünk a német és magyar,
Zeitungen hab' mer zweie:
Magyarnak Hon, németnek Lloyd
Und zwar der neue freie.

Fél deutsch s halb magyar seid auch Ihr
Zweimal zwei Präsidenten,
Nagy nevetek szívünkben él
Und auf beschmierten Wänden.

Móricz.

Első elnök vagyok én,
Gyűléseket tartok én,
Zsidót bolondítok én,
Csak úgy éldegelek én.

Eduard.

Ich bin ein grosser Mann auf Ehr!
Bin neuer freier Redakteur,
Finanzminister auch in spe
S e diszes körnek elnöke.

Vidats János.

Törökverő az én nevem,
Bennem nagy erő lakik,
Nem tettek meg elsőnek,
No hát — leszek második.

Hanselmann.

Der zweite zweite Praesident
Bin ich in diesem Kranzel,
Und weil der Horn steht ober mir
Bin ich ein gehörnter Hansel.

Kar.

Oh kettős kétség, nagy négyesség
Thu' glücklich praesidieren,
Jól fog haladni szent ügyünk,
Es geht ja auf allen Vieren.

(A népkör-kar egyes tagjai négykézláb körüljárják a négy színrészt, miközben a függöny legördül.)

Nesze magyar!

Ressemblance garantie!

(Ezt a „náje weltben“, természet után az étlap hátára kanyarította le Klics Onnan loptam ide be. B. J.)

Város végén.....

Város végén három összetakolt
Deszka búsul keserves magában.
Mi az? Leolvasom homlokáról:
A Musának állunk templomában.
Magyar templom — nézni ezt úgy tessék,
Magyar néven esik nagy tisztesség.

„Pest magyar! Uj házat a Músának!“
Nesze az iv, irj — ez ném ajándok,
Részvényeket aláírni kell csak,
Haszonnal ápolsz hazafiságot.
Fel szájhősök, irjatok alá hát!...
Szó nem menti meg Pest magyarságát.

Sängerek és náje fráje Weltek
In floribus. — Magyar nézi szidva.
El is búsul: „Vége a nemzetnek!“
S közönséges nagy rovásra írja.
Dikciók helytt ha pénzt is kiszurnánk:
„Hamvainkkal nem telnék be urnánk.“

„Variété“ ugyancsak kelendő!
Nem léczbódé, téglán áll ott téglá.
Uj színházra is akad teremtő,
Frázis nélkül kicsinálják még ma,
Csak az a baj, nem magyar az, — német,
Ők fizetnek. Mi — tartunk beszédet.

Kolompós Jóska gulyásnak Debreczenben.

Tisztelt polgártárs!

Örömmel értesültem a lapokból hogy a vezény-
letére bizott bivalyok minap egy pár közönsüges
dzsidást megszalasztottak. A lapok ugyan a bivalyok
ezen hazafiúi tettét annak tulajdonítják, hogy a
dzsidások vörös nadrágjától fel lettek bőszítve; de
én ismerem Debreczent s így jól tudom, hogy ama
bivalyok a vörös nadrágot *vörös könyvnek* nézték és
így csak a vörös könyv, illetőleg a közönsüges poli-
tika elleni tiltakozásukat akarták nyilvánítani. Miután
pedig ezen hazafias conduitejüket csak az ön neve-
lésének köszönhetik, ezennel kegyelmes elismerésem
kijelentése mellett ígérem önnek, hogy ha miniszterré
leszek, megteszem önt miniszteri tanácsnak úgy is
szükiben lévén a valódi kiprobált kapacitásoknak.

Fogadja baráti balomat.

Jul. 25.

Tisza Kálmán m. p.

Nyári karczolatok.

I.

Vidékiek a fővárosban.

(Folytatás.)

Császárfürdői bál.

PIROSKA K. A. Jaj, mama édes, — ugy dobog
a szívem!

MAMA. Megállj egy piczit, a pintlid lecsuszott.
Vigyázz a magadtartására. Aztán olyannal ne táncolj,
a kit be nem mutatsz apának meg nekem.

PIROSKA K. A. Hisz nem is. (Bemennek. A világitást
vakitonak találják, a diszitések is fölötte megnyerik tetszésüket.
Rácz Pali húzza, csak ugy dül ki a zeme. — Piroska magában :)
Ezek hát azok a híres platánfák, melyekről a „Kikircs“
annyi szépet tud regélni? Valjon itt van-e Bulyovszky
meg Milassin?

APA. Hol kapunk itt helyet? Ahova néz az em-
ber, mindenütt ülnek. (Meglát egy asztalt, mely mellett két
ur ül.) Ugyan uram öcsém, tán szoríthatnának egy
kis helyet.

1-SŐ UR (előzékenyen felugrik.) Ó, parancsoljon
uram. Nagysáim, boldogok vagyunk, hogy rendelkezé-
sükre bocsáthatjuk asztalunkat.

MAMA (odasug férjéhez.) Milyen gavallér, előzékeny
urak. Látszik, hogy nagy városban vagyunk. — Óh ké-
rem alásan, de talán háborgatjuk, nem is gondoltuk...
igazán beszélve... (A két ur összeszorul.)

2-IK UR. Óh, eszedem nagysám, egy cseppet se
méltóztassék nyugtalankodni.

APA (odasug feleségéhez.) Te asszony, ezek nyilván
előkelő urak, mindegyiknek gomblyukában rendjelet
látok.

2-IK UR (a ki meghallotta.) Nem rendjel az, uram
— hanem ennél sokkal több: rendezőjelvény, a mi há-
rom szótaggal és két máslival több a rendjelnél.

APA (rámered a 2-ik úrra, mint a ki nem tudja mit be-
szélnék hozzá. Egyszerre azonban): Ahá, ahá! Ugyan úgy-e?
No derék, az isten éltesse! De hát voltaképen, kikhez
is van szerencsénk? Én Kákatövi Rucza János de Ká-
kató vagyok. Feleségem — Piroska lányom — Laczi
fiam, jogász.

1-SŐ UR. Óh, e név nem ismeretlen előttünk. A
kákatövi választások hire....

APA. Hogyan? Hát tetszett hallani? Programmo-
mat méltóztatott olvasni?

1-SŐ UR (ünneplésen.) „Husz évi keserves szen-
vedés sem birta kiirtani e sokat hányatott nemzet-
ből....“

APA (szikrázó szemmel).... az ősi szabadsághoz
való ragaszkodást. Ámde oly nagy veszedelemben....

1-SŐ UR.... mint jelenleg, nem forgott még e
szent hon. El vagyunk árulva, eladva....“

APA. Tökéletes! Szórul szóra az én programmom.
Hadd öleljem meg kedves, édes urócsém. No lám, lám!
(Megöleli és megcsókolja.)

1-ső UR. De hogy ismeretlenekkel ne üljenek az asztal mellett — — — van szerencsém bemutatni személyemben Juliovszkyt a „Kikircs“ szerkesztőjét!

PIROSKA K. A. (elsikítja magát.)

MAMA. Mi lett?

PIROSKA K. A. Semmi, mama — de ez a véletlen! . . .

JULIOVSZKY Gy. Ez itt barátom, Lilaszin, segéd-szerkesztőm.

PIROSKA K. A. Jaj mama! Ez igazán különös . . . milyen furcsa találkozás . . .

LILASZIN. Óh, előttem a Piroška név sem ismeretlen, mely nem egy illatos vers virágárnnyában lengeté himporos szárnyait.

PIROSKA K. A. (mélyen elpirul s akadóz.) Igazán emlékezik ön . . . csakugy magányomban irtam . . .

LILASZIN. Nagyságban rendkívüli tehetség lap-pang. — Mióta méltóztattak megérkezni? (A conversatio megered. A két ur igen szeretetreméltó. Apa, mama, lány el vannak ragadtatva. Lilaszin az anyának félhangon eldieséeri lányát, ki okvetlen a mai bálnak királynéja. Laczi csak a száját tátja a két urra, kikben felváltva bámulja az író és rendezőt. A kellner hoz ételeket és borokat.)

LACZI (megrugja apját súgva:) Apa, látta már?

APA (türelmetlenül.) Ejnye no, hát mit láttam volna?

LACZI. A két ur kezében azt a fekete tányért? (Lilaszin kifeszíti „chapeau mécanique“-jét. Laczi visszaugrik jédteében.)

APA. Ejnye, uram öcsém, hát német kalapot hord? Csakugyan! Most látom hogy a ménykő közös-űges divat, hogy felkapott Pesten.

JULIOVSZKY. Óh, ez mit sem változtat az elveken. Csak a szív legyen magyar! Lássa uram, én divatlapot szerkeszték. Lapomban csak a divatról van szó és uram, (a nőkhöz fordulva) hölgyeim, és az én „Kikircsem“ mégis baloldali divatlap. Nagyságtok emlékezetére hivatkozom, ha eszükbe juttatom a *derék bal- vagy bal-derékfűzőt*, a ruhaderékok *mélyen decolletirozott szabadelvűségét*, a hajnak *demokratikus, mal-peigné* frizuráit, az *ellenzéki napernyők* vagy is napellenzők mintáit, a *48-as rétes* receptjét stb. stb.

MAMA.

PIROSKA. } Tökéletes igaza van Önnek. (E perczen megszólal a quadrille ritornellje. Lilaszin karjára fűzi Piroškát s fölmege vele a tánchelyre.)

MAMA. Laczi, vidd utána a sált.

LACZI. Jaj, éd's anyám, de magam is szeretnék ám tánczolni.

MAMA. Hajsze tánczolhatsz!

LACZI. Az ám! Akár hányat kértem fel, mind aszonta, hogy engazsérozva van már. (Apa nagy szóba szeretne ereszkéni Juliovszkyval, de ezt kötelességei elszólítják. Magába marad hát, pipáz és iszik.)

JULIOVSZKY (a mamát fölfedezi.) Óh, nagyságodnak szép, remek lánya van! Mily magatartás, mily neveltség. Mintha csak a salonban termett volna, pedig jó gazdasszony is, mernék rá fogadni.

MAMA (neki melegedve.) Jó-e? Uram, 12 esztendő's kora óta ő a jobbik kezem. Tud főzni, sütni, varrni, vasalni, beszél francziául, verset ír, zongorázik. Szegény módunkhoz képest neveltették.

JULIOVSZKY. Mily szerénység!

MAMA. No, az igazat megvallva, Piroškának lesz mit aprítani a tejbe. (Bizalmasan.) Lássa Juliovszky ur, ha az ember ennyire hozta már gyermekét, nem szeretné valami falusi legény kezére adni.

JULIOVSZKY (biztatólag.) Bölcsen beszél nagysád, mint jó anyához illik. (Mélyen belemerülnek e themába, s a mamának minden arra lejtő fiatalról fölvilágosításokat ad a szeretetreméltó cicerone. A pajtás a tulsó colonneből átint. Válasz: Helyeslő fejbólintás. Juliovszky kiveszi jegyzőkönyvét s e szókat írja bele: **2-ik kategória.**)

PIROSKA K. A. (kigyulva, sugárzó szemmel, boldogan.) Mily jó a zene! — (Sóhajjal.) Ha rá gondolok, hogy vissza kell mennünk falura, sirhatnék.

LILASZIN. Nagysád csak is e fővárosi körök díszének van teremtve. Nagysád királynéja volna minden bálunknak. (stb. stb. folytatását lásd a „Kikircs“ jövő számában.)

PIROSKA. Hát az az angol ott hogy kerül ide?

LILASZIN (kaczag.) Ah! Fölséges! Jancsi, jöjj ide! Van szerencsém bemutatni nagysádnak lord John Asboth urat.

ASBÓTH (feszesen meghajtja magát.) Nagysád is angolnak tartott?

PIROSKA K. A. Bocsánat! Nem hittem . . . nem tudom . . . ne vegye rossz néven . . .

ASBÓTH (öntudatos nyugodtsággal.) Sőt ellenkezőleg, hálával tartozom nagysádnak, hogy szemébe tüntem (stb. A discursus foly. A francia után csárdás következik. Piroška már nagyon piroska. Mindig közben van. Mellettök egy tánczos általános feltűnés tárgya. Murska nem trilláz úgy a torkával, mint az az ur ott a lábával. Ugy összekeveri lábait, hogy a jobbik a balon van, a bal meg jobboldalt kapálózik. Aztán nagyokat rikkant, a haját tépi s zsebbevalójából kifacsargatja a veritéket.)

PIROSKA K. A. Úristen, ki az az úr?

LILASZIN. Az ország kortese! (Ez meglátja a pihenő Piroškát, odarohan.)

ORSZÁG KORTESE. Nassád, én Jankai vagyok az ország kortese, esedezem egy kis tánczért, csak két fordulóra.

MAMA. Elég lesz már, édes lányom.

ORSZÁG KORTESE. Elég? Óh nassád, mikor lehet elég a csárdás? Én a pókon is túlnének, ha meghalnék! A póknak halála után is kaszál a lába. Óh nassám, hadd legyek én is kasza, mely e virágszálat csárdásaim kazlába tarolja. (Terűtség. Lilaszin és Juliovszky halkán beszélgetnek.)

LILASZIN (súgva.) Lehet vagy 20,000 forintja. Az apja vén számár, azt könnyen rá vesszük.

JULIOVSZKY. A mama meg vén lud. Azt már megpuhitottam. A kis lány meg libus, az mindenre rááll. Fogyaki Gyuri 10%-et ígért, ámbár Nemtelik Bandi ma mondta (a Rákóczy-induló megzendül. Általános takarodás. Apa, mama s Piroška a három úr társaságában szállnak a gőzhajóra. A hold süt, a Duna visszatükrözi, a malmok zakatolnak, az éji szellő nem bírja lehűsíteni Piroška izgalmaít.)

(Folytatás következik.)

Ékes koszorú,

mely köttetett az ellenzéki lapok érvelésének virágszálaiból.

Finis Hungariae! A ministerium tönkre tette az országot, feláldozta minden jogát, egy pár német szép szóért eladta a hazát. A ki még elég hívékeny és kételkednék forrón szeretett tárczánk — akarom mondani hazánk szomorú sorsán, vessen egy pillantást a ministerek működésére és meg fog győződni, hogy a ministerium minden lépése odacézelo: amítani a népet. Lassuk a dolgot közelebbről.

BEUST. Már neve mutatja, hogy a nemzet marására született. Ő a katonatisztek fizetését fel akarja emelni. De a katonai zsold csak **kriegsfusz** alkalmával szokott fölemeltetni és így világos, hogy Beust háborút óhajt és a háború inségét akarja hazánkra hozni. Ő mint szászországi minister az Austriával kötött szerződést makacsul beváltá. Ez eléggé jellemzi őt. Hisz a *pragmatica sanctio* is szerződés, mi még sem tartjuk meg.

KUHN. Zsidó volt és **Kohn**-nak hitták. Szeretne háborusdit játszani, de fajanak természetéhez képest fél az ágyu-

lövéstől. Száján Wörndli, szívében félnkség. Testén tábornoki egyenruha, lábán békecsoszogó papucs. És ezen ur a hadügy-minister.

BECKE. Ez csak azért lett minister, mert kövér. Ha őt látja a világ mint a bőség prototypját nem gondolhat a deficitre, pedig nagy hasában ott ül guggon a „deficit” Ubryk Borbalája, rémes aszottságának irtóztató soványságában.

ANDRÁSSY. Duffa ámitás. Látjátok mosolygó arcját? Hát illik egy jó hazafihoz a siralmas 12 évi — azaz hogy 20 évi szenvedés által elvérzett szent honnak rendezetlen belső és tekintély nélkül való külső viszonyai közepett mosolyogni? Hát ez hazafiság? Vagy azért lovagol mosolygva a ligetben, hogy bolondítsa a népet, mintha az ország ügyei a legszebben virágoznának?

Volt alkalmunk őt látni akkor is, midőn ilyen arcot

esinált. Kérdezzünk minden részre hajlatlan hazafit: illik-e, ha a ministerelnök, arcának ily epés kifejezésével, alarmirozza a

kedélyeket? Ha már Isten átka sulyosodott e nemzetre, minek azt éreztetni velünk a ligetben, minek „spazieren führen“ az ilyen keserű vonásokat?

Ezekből világos, hogy Andrássy sem jó hazafi; sem diplomata.

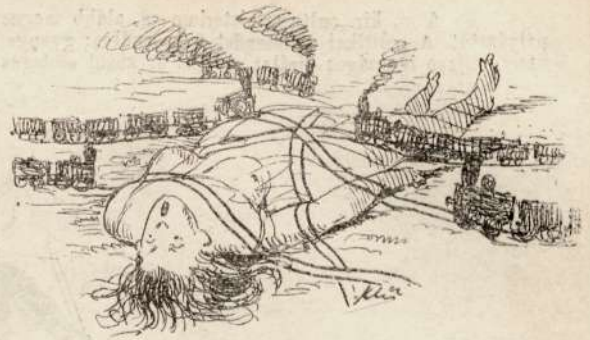
Mit szólunk róla mint honvédelmi ministerről? Mi haszna ha csak a közönséges katonatisztek fizetését emeli föl és a honvédekét nem? Mit ér, ha azt, a ki 1848-ban honvédhadnagy volt, most meg nem teszi legalább őrnagynak? A honvédek ruházatát sem a szegedi szappanyosok sem a debreczeni mézeskalácsosok által csináltatja, hanem valami **Harapat** nevű emberrel, ki bizonyosan **Beust**-nak magyarosított rokona.

EÖTVÖS. Mit lehet várni az oly ministertől, ki nemzetét becsmérel, ócsarolja? Ő népnevelési törvényt akar. Tehát a magyar nép neveletlen? Saját nemzetét az egész világ hallatára neveletlennek mondja! Forduljunk el tőle.

LÓNYAY. A szerencsétlennek nincs deficitje! Pedig már száz vezérczikk, galanterieczikk és quondam tövis volt készen a deficit ellen, és most Lónyay strichet csinál a rechnungon! Pedig hazudik, mert ha nincs is deficit, de lehetne, és ez elég. Van-e nagyobb szerencsétlenség egy országra nézve, mint ha a közvetett adóbeli jövedelem gyarapodik? Hisz ez a nagyobbbevű consumptionnak és így a nemzet vagyonosodásának jele, tehát egészen ellenkezőt bizonyít, mint a mit mi akarunk kihozni a budgetből!

MIKÓ. Ennek legnagyobb büne, hogy Hollánt el nem teszi és azt Schwarz Gyulával nem helyettesíti. Keresztül hállozza ezt a szerencsétlen hazát vasutakkal. A kinszenvedett hon meg fog törni a vas teher sulya alatt.

HORVÁTH. Ez az ember egészen fel akarja forgatni az országot. Neki Isten tudja micsoda szobatudós bírák kellene! Salamon király nem járt a pataki collegiumba mégis igazságosan tudott itélni. Az ítélet a józan ész kifolyása. Minduntalan mondja maga is, hogy a magyar nép józan, tehát tud itélni. Minek aztán tanult bíró? Ha a bíró jól tud lovagolni, káromkodni, jobban imponál a népnek, mint valami tanulás közben elasztott szemüveges tudós. — Ő gyors igazságszolgáltatást óhajt. Mintha az a zsidó nem mindig elég jókor jutna uzsorás pénzéhez. Aztán ad vocem uzsora — ezt is eltörülte; tehát világos, hogy csak a zsidóknak akar kedvezni. — Magyar ember akar lenni és hivatalnokaival drága pénzen beutaztatja a fél világot az esküdtszék, fegyintézetek és ilyen haszontalanságok tanulmányozása végett, hogy aztán az idegen plántákat hozza szűz anyaföldünkre. Themis! ha nem volna bekötve szemed, azt most kellene bekötnöd, hogy ne lássad a szegény magyar jog halomra dült romjait! stb. stb.

(Igy megy ez napról-napra & rendszeren ezzel végződik: „Finis Hungariae!“)

Festészeti pályázat.

A m. kir. cultusministerium az alább megnevezett történelmi mozzanatok művészi megörökítésére hirdetett pályázatot. A politikai szélséndet felhasználva: gyenge tehetségeinkhez képest sietünk a buzdító feladatnak megfelelni; bátran nézve igazságos bírálat elé, az öt közül előleges megítélés végett hármat bocsátunk közszemlére.

A „B. J.” mű-osztálya.

— Anch' io sono pittore!

I.

„Kun László a morvamezei diadal után szövetségesének Habsburgi Rudolf német császárnak átadja a cseh királyfit-“

„... Eltérőleg az unalmas szokástól, a hatalmas császár kedélyes otthonában mutattatik be, Az erélyes kun hős által fültövön ragadt cseh királyfi panaszos arczkifejezése a nézőt mélyen megrendíti. A jelenetre fenséggel alátékintő jólakott családi madár különös reliefet ad a merészen szelid fogalmazásnak. („M. Ujság“ 1870.)

A jeles fejedelem, beleunván a bohócokba, tudósokkal népesíti várpalatájának szellős csarnokait. A szigorú stílusban tartott, Gaiger felé hajló de tőle különböző felfogású vázlat azon jelenetet ábrázolja, midőn a fejedelmi tudós azon kérdést intézi az „Augsb. allg. Zeitung“ szerkesztője dr. Altstädterhez; Bisterfeld újpesti rabbinushoz; Petőfi jeles fordítóához Opitzhez; az akkori udv. vegyész és fotografus Geleyhez, s a többi tudóshoz: vajjon a tyuk létezett-e előbb, vagy a tojás? A tépelődő tudósok arczkifejezése a németalföldi iskola aranykosára emlékezteti a szemlélt. **Maszák Hugo.**

V.

„Nagy Lajos a visegrádi vár udvarában fogadja a külföldi fejedelmek tiszteletét.“

Naivságában főszeles compositió. Ha a jelmezekről nem is, de a hajóraj eredeti sorrendéből azonnal megtudjuk, melyik az angol, német, francia, szerencsen, muszka vagy spanyol fejedelem. Nagy Lajos nagyságát mi sem illusztrálhatja találékosabban annál, minthogy ő csaknem oly nagy mint kir. várának őrtornya. A kir. lak architektúrája nemes arányai és főszeles stíljé által szerencsés foliája az emlékezetes cseménynek. A fölkelő nap alkonya bucsusugaraival üdvözlöi a királyi vendégeket. **Keleti Gusztáv.**

A krakói szent szüzek.

(A „B. J.” eredeti tudósítása.)

Dilecte mi fili redactor in Domino!

A krakói eset, mely legujabban oly szomorú fordulatot vett, az egész profánus világot foglalkodtatván, nem tehetem, hogy én is, mint az ön „eredeti tudósítója” annyival is inkább *hitelesen* ne tudósítsam az esetről, a mennyiben az ujabban istentől merőben elrugaskodott journalistika az erőszakoskodó törvényszék támogatása mellett egészen hamis színben közöl hamis tényeket.

A dolog igaz menete a következő:

Pater Rubronasus, istenfélő agg kármelita barát, ujabban az igazság tüzetesebb kutatására adta magát s e végből egy latin közpéldaszó utasítását követvén (mely megjelöli, hogy ubi veritas,) mély tanulmányai közben egyszer másszor oly állapotba jött, mely nem ez világ elé való. Egy ily önfeledt, ihletett perczenetben, midőn az igazság kutatása folytán lábai imimáron nem igen bírnák fejét, sem gyarló nyelve nem engedelmeskednék a benne háborgó szellemnek, hanem kalandoznék öntudatlanul, mint ahogyan kalandozik minden bűnös és bűnre hajló hus és vér, profánus fülek kihallgatják vala az ő nyelvének beszédeit, melyek szent titkokat árulának el.

Valának pedig ezen szent titkok a következők:

A krakói apáca kolostorban a mezitlábás kármelita-szüzek egy apácát bézárva tartanának egy czellában imimáron huszonegy évek oltától fogvást, nem mondatván egyuttal miért miért nem.

És megindul vala a törvényszéki commissió a klastrom felé és kére vala bébocsájtást.

Az ajtónálló apáca méltán elpirul vala ennyi férfiúnak nappal való belátogatására és szüziesen vonakodék a szokatlan időben jött karavánt bébocsájtani, mondván hogy nem ereszti bé.

A commissió vezére pedig mondá: Az pispek nevében jövänk, mire az apáca ajtót nyit vala; és mondá a commissió vezére, vezessen minket soror Borbála czellájában. Mire a szüziesen piruló apáca megijedettnek mutatkozni állittatik, a mi azonban nem áll, csak azt mondván, hogy tessék a fejedelemasszonyval beszélni, és vezeté őket a fejedelemasszonyhoz és mondá ennek a commissió vezére: Hol vagyon soror Borbála, a ki meztelenül bezártnak lenni mondatik.

Az ájtatos apácák ezen profánus, sőt obscenus szó kiejtetvén, sivalkodának és mondák: Jézus segély! És mondá a fejedelem asszony: Soror Borbála visszavétkezővén Ádám és Éva ősszüleink eredendő bűnét ezen ősszülek eredeti állapotába juttattatott; hogy ezen állapotot a profánus világ minémü szóval jelezi, azzal

ezen szent falak lakói nem törődhetnek, ámbátor a szüzies szemérem annak hallatára felsivalkodik; soror Borbála tehát tan paradicsomi állapotban találtatik, bocsássa meg az ég az ő bűneit, melyeken szerencsétlenül rajtakapatván, elzárattott; ha több esze lett volna, másképp eshetik vala a dolog, ő bűnös, mi kötelességünket tevők, miért nem vigyázott jobban az balgatag.

És ezzel elvezetteték a commissió Borbála czellájához és a fejedelemasszony mondá: imé itt vagyon ő.

És kilép vala egy asszony paradicsomi állapotban a czellából és a 21 évvel ezelőtt általa elkövetett bűnnek az ő ocsmány szennyje látszódot vala az ő egész testjén és a lelkiismereti furdalás rajtakapatásának miatta, holott mások módjára elkerülhetne volna, fölemesztette vala testének az ő husát, és arra sem vigyáz vala, a mi véghetetlen könnyelműségének az ő hathatós tanujele, hogy a patkányok meg ne egyék az ő eledelet.

És mondák vala a szüz testvérek, imádkozunk az ő bines lelkiért, és bocsássa meg az egek ura a világi törvényszéknek, hogy megszakasztja egy bines léleknek az ő istenes vezeklését, és a rothatag husnak az ő kedvéért koczára tézsi az ő lelki üdvösségét. Amen.

Igy történék ezen hestória anno diaboli millesimo octingentesimo septuagesimo nono (alias MDCCLXXIX), a mely esztendőben a római pápa nagyon elszomorodék vala a világ istentelenségén és feddi vala királyokat és népeket, és ígér vala sáskajárást és egyiptusi sötétséget, nem különben kégyót, bélkát és egyéb csuszómászó férgeket, hahogy a szentegyházhoz nem tértek istentől elrugaskodott fattyak és nem tiszteltek annak papjait és papnóit jobban, mint akár apátokat, anyátokat, amen.

Pater Mendacius.

A szerkesztő postája.

Koltha. Magna ingenia conveninunt. Csaknem az ön fogalmazásában jelent meg az e heti „Kladderatsch“-ban. — **Kovácsna.** Köszönjük a jóakaratot; de rajzolunk, ha természet után ritkán jut is alkalma rajzolni, de a fotografiát nem nélkülözheti. **A—man urnak Budán.** Alkalmasint félreértés van a dologban. **Bányay András urnak Nagy-Somkuton.** Önnek a „borsszemű fajankó“ nem tetszik; nagyon meg vagyunk illetődve. „Azt hittem“ írja ön „hogy valami bolond mihály féle lapot kapok, de esalottam.“ Bizony esalódott, édes atyámia! — **Csoda ember.** Nem elég mulatságos. — **Pozsonyba.** A multkori küldeményre sort kerítünk. A mostani változtatással. — **Füredre.** Tankrédtől várjuk az ígért hölgy-areképet. — **Füredi perecz.** Sótalan. — **Carlsbadba.** Adam, ubi es? — **Ostendébe.** Köszönjük szépen. — **Homburg.** Detto. Az idén nem. — **Bécs, W. Mór.** A fotografiákat még nem vettük. — **A többi levélre térhiány miatt nem válaszolhatunk.** —

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS, kétsas-utca 24.

Rajzoló: *Külc Károly.*